

казва на лѣво и на дѣсно, че числото на събранитѣ момчета въ Влашко е 4000 — 5000 души, които ще бждатъ раздѣлени на четири голѣми дружини, подъ предводителството на четирма славни войводи; едната ще води самъ Караджата, другата — Хаджи Димитъръ, а останалитѣ две Филипъ-Тотю и Панайотъ Хитовъ. Тия четири дружини съ развѣти байраци щѣли да преплуватъ синия Дунавъ и навлѣзатъ едновременно отъ четири мѣста¹⁾.

Разбира се при изброяване на толкова голѣмо число борци, сърдцата сж затуптявали отъ радостъ, но все пакъ лѣгала е сѣнка на съмнение и въ самия войвода дали се вѣрва на казаното число, произнесено съ половинъ уста. Трѣбвало е обаче да се подига и крепи духа на момчетата, които ще отиватъ на бой на животъ или смъртъ.

Този духъ билъ повишаванъ вече, когато запитвали Караджата иматъ ли споразумение съ братята имъ въ Турско, а той отговарялъ:

— Ние отиваме да измираме за свободата на отечеството си България и нищо повече! Който желае нека ни последва, който не — ние нѣма да му се сърдимъ. Ние сме една шепа хора, но и нашитѣ кости сж въ състояние да принесатъ своята полза²⁾.

¹⁾ Зих. Стояновъ, Четитѣ въ България, 65.

²⁾ Зах. Стояновъ, Четитѣ, стр. 58, 77.